

det i Utide og ved en Lejlighed, hvor der ikke staaar tilstrækkelig Styrke bag os, skade vi selvfølgelig Udsigterne for en endelig Gennemførelse af Sagen.

Jeg skal saa endnu særlig til det ærede Medlem fra Holbæk føje et Par Ord om den Forhandling, vi førte for lidt siden. Naar det blev sagt, at det radikale Venstre med tilstrækkelig Klarhed havde tilkendegivet sin Stilling allerede ved Finanslovens første Behandling og yderligere ved anden Behandling, er det efter min Overbevisning ikke rigtigt. Og jeg kan anføre en Autoritet, som særlig i de Herrers Øjne vil være overmaade vægtig, nemlig deres kære allierede fra Aarhus, den ærede Landstingsmand, der talte som Ordfører for den socialdemokratiske Gruppe i Landstinget (Harald Jensen). Han tilkendegav den samme Opfattelse af denne Sag som jeg. Ogsaa hans Mening var det, at de Herrere ikke ret vidste, hvilken Vej de vilde, ikke havde udtalt sig med fornøden Klarhed før netop under Generaldebatten. Den ærede Landstingsmand fra Aarhus sagde, efter Referatet i hans eget Blad „Demokraten“, — det maa altsaa være et Referat af den ærede Landstingsmands Udtalelse, som er fuldt ud korrekt —: „Nu er Stillingen den, at det radikale Venstre gennem Tiden har slingret og svunget saa meget, at vi ikke kunde have Tillid til, at det vilde gaa lige frem ad Vejen. Det er først i de sidste Dage, at der har lydt en klar Parole. Jeg kunde ønske, at den var bleven fremsat straks, da Partiet traadte ud i Livet, saa havde meget været klarere end nu“. Disse Udtalelser sige ganske bestemt, at den ærede Landstingsmand, som jeg citerer, har ganske den samme Opfattelse som vi andre, at det er først i den allefsidste Tid, at der er naaet nogen Klarhed over denne Sag, og det har da desværre vist sig, at denne Klarhed kun er saa som saa. Jeg nægter ikke, at jeg finder det mærkeligt, at i et Spørgsmaal af saa afgørende politisk Betydning som det, hvorledes Regeringen paa Finanslovsforslaget vil stille sig til Militærordningens Gennemførelse — et Spørgsmaal, som for Øjeblikket er det mest centrale i vort politiske Liv — faa vi til Svar, at det er en Gaade, som skal blive løst til Oktober. Jeg kan forsikre det ærede Medlem fra Holbæk, at han overvurderer min politiske Intelligens, hvis han tror, at jeg i mindste Maade er i Stand til at gætte denne Gaade. Jeg kan det ikke, og jeg ved ikke, om andre ærede Medlemmer, der her i dette Ting høre til de

uindviede, kunne det. Jeg skal kun sige det, at jeg finder, det er meget mærkeligt, at det er et Parti, som til Fanemærke har Aabenhed, Klarhed, Redelighed i al Politik, som paa et afgørende Spørgsmaal i det politiske Liv, et Spørgsmaal, som vil spille Hovedrollen ved Valgene, gaar til Valg paa en Gaade. Jeg finder det mærkeligt, og jeg finder det lidet stemmende med den Doktrin, der er forkyndt af den højtærede Regering ved dens Tiltræden: at det var det sidste Hold af danske Politikere, som man kunde stole paa.

Konseilspræsidenten (Zahle): Det ærede Medlem er den rette til at tale om Aabenhed, Ærlighed og Klarhed i Politik, han, som siden den 12. Februar, da han stod her, ikke ulig en politisk Jakob von Thyboe, i Løbet af saa kort Tid er bleven forvandlet til den Johan von Ehrenpreis, han i Virkeligheden er i Dag. Det ærede Medlem skulde ikke prøve paa at puste et Spørgsmaal af rent taktisk og aldeles underordnet Betydning op til at være, hvad han kalder et Spørgsmaal af afgørende politisk Betydning. Af afgørende politisk Betydning er det Spørgsmaal, hvilket principielt Standpunkt Ministeriet indtager i politisk Henseende, og det har det ærede Medlem faaet fuld og klar Besked om. Det ærede Medlem kan blot spørge, saa skal han faa fuld og klar Besked om et hvilket som helst principielt politisk Spørgsmaal. Derimod maa det ærede Medlem fra Æbeltoft have Lov at vente til Oktober med at blive uendelig flov over, at han ikke har kunnet finde nogen af de mange Udveje til at løse det Spørgsmaal, som er af rent underordnet Betydning, men som han bestandig fremdrager. Her er ikke Tale om et Spørgsmaal, som er et Hovedspørgsmaal ved Valgene.

Et Hovedspørgsmaal ved Valget er det, om den dyre og yderst slette, efter det ærede Medlem for Æbeltofts Mening fordærlige og landsskadelige, Forsvårsordning, vi have faaet, skal opretholdes. Det ærede Medlem fra Æbeltoft og det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) vare nylig sammen i Slagelse. Der blev der sagt, at de ærede Medlemmer vare enige i Bunden. Ja, hvor deres Bund egentlig ligger, kan jeg ikke bestemt vide, men saa meget er sikkert, at i dette Spørgsmaal, som har været et Hovedspørgsmaal i dansk Politik i flere Aar, og som rimeligvis vil blive ved at være det i adskillige Aar endnu, ere de bunduenige,